

СТРАТЕГІЧНІ ПРІОРИТЕТИ США В АРКТИЧНОМУ РЕГІОНІ: СУЧАСНИЙ ВИМІР

Здійснено аналіз змін стратегічних пріоритетів США в Арктиці після 2022 року та за другого терміну президентства Трампа, з точки зору реалістичної парадигми та класичної геополітичної традиції. Показано, що арктична стратегія США визначається насамперед структурними стимулами в рамках міжнародної системи – розбудовою матеріальних спроможностей Росії та Китаю і меншою мірою – проголошеними цінностями чи ідеологічними уподобаннями окремих урядів. Порівняльний аналіз обох адміністрацій підтверджує центральну тезу структурного реалізму: зміна адміністрацій впливає на інструменти і риторику, але не на балансуєчу логіку, яка визначається структурою системи, а не вподобаннями лідерів.

Ключові слова: стратегічні пріоритети США, реалізм, великодержавне суперництво, геополітика, арктична виключність, адміністрація Трампа.

Nazarenko Igor. U.S. strategic priorities in the Arctic region: contemporary dimension

The Arctic has changed rapidly, and not just in terms of climate. A region once characterized by measured cooperation and shared environmental interests has, over the past decade, become one of the most important arenas of great-power rivalry in the 21st century. Russia's large-scale invasion of Ukraine in February 2022 sharply accelerated these changes, effectively shattering what scholars called "Arctic exceptionalism"—the notion that this region could somehow remain shielded from the general logic of geopolitical rivalries. This was impossible, and it did not happen. This article examines how U.S. strategic priorities in the Arctic have evolved in response to these changes, with a particular focus on events after 2022 and the policy decisions of the second Trump administration. The analytical framework is based on a synthesis of realist traditions: Morgenthau's classical realism, Waltz's structural realism, Mearsheimer's offensive realism, as well as the spatial logic of Mackinder's and Spykman's geopolitical concepts. Taken together, these perspectives suggest that

U.S. Arctic strategy is determined not so much by proclaimed values as by the structural constraints of the international system. The facts point to a fairly clear direction. Russia's military buildup—over 475 facilities constructed between 2014 and 2019, as well as the 2022 Naval Doctrine, which placed the Arctic at the top of its maritime priorities—has led to a redeployment of forces and assets, which, according to Waltz's concept, almost inevitably provokes a balancing reaction. China's growing presence, driven by the "Polar Silk Road" concept and joint patrols with Russia near Alaska, added another layer of complexity that no government could simply ignore. The Biden administration responded with comprehensive strategic documents and deeper integration into NATO; the second Trump administration opted for a more unilateral, resource-oriented approach—a \$9 billion icebreaker program, the ICE pact with Finland and Canada, and sharp rhetoric regarding Greenland. One could say these are different styles, but the same underlying logic. The growing convergence between Moscow and Beijing in the Arctic is identified here as a truly new systemic factor that complicates U.S. strategic planning in a way that none of the competitors would have done individually.

Key words: *U.S. strategic priorities, realism, great power rivalry, geopolitics, Arctic exceptionalism, Trump administration.*

Постановка проблеми. Тривалий час Арктика займала неперіодичне місце для гравців великої геополітики. Це був холодний, віддалений регіон, де, як здавалося, більше говорили про клімат і тюленів, ніж про баланс сил. Однак на початку ХХІ століття цей віддалений регіон почав кардинально змінюватися. Танення льоду відкрило нові морські шляхи, полегшило доступ до величезних покладів вуглеводнів і рідкісних металів, а Росія тим часом методично відновлювала свою військову присутність у регіоні. Китай, у свою чергу, з'явився там, де його, мабуть, найменше очікували – в арктичних водах, з криголамами та концепцією «Полярного шовкового шляху». Для Сполучених Штатів, які є арктичною державою з часу придбання Аляски в 1867 році, все це означало одне: регіональну стратегію потрібно було переглянути. Лютий 2022 року виявився поворотним моментом. Масштабне вторгнення Росії в Україну зробило неможливим те, що раніше здавалося зрозумілим, – роботу Арктичної ради у звичному форматі. Сім із восьми держав-членів призупинили свою участь у засіданнях. Фінляндія та Швеція приєдналися до НАТО, і тепер усі арктичні держави, крім Росії, належать до одного альянсу. Концепція «арктичного винятковості» – переконання, що регіон якимось

чином залишитися зоною співпраці поза суперництвом великих держав – фактично зазнала краху. Те, що колись називали «простором миру», набуло дуже конкретного стратегічного виміру. Адміністрація Байдена відреагувала політичними документами та союзами. У жовтні 2022 року було опубліковано нову Національну стратегію щодо Арктики (NSAR), а в липні 2024 року – стратегію Міністерства оборони, в якій зростаюча китайсько-російська співпраця була прямо названа головним викликом у сфері безпеки [1; 2]. Другий уряд Трампа задав інший тон: менше союзників, більше ресурсного прагматизму. Масштабна програма будівництва криголамів вартістю понад 9 мільярдів доларів, пакт ICE з Фінляндією та Канадою, а також широко обговорювана риторика щодо Гренландії [3; 4] – все це виглядало інакше, але, як буде показано нижче, слідувало тій самій структурній логіці.

Мета статті – проаналізувати, як саме трансформувалися стратегічні пріоритети США в Арктиці після 2022 р., крізь призму реалістичної парадигми та класичної геополітичної традиції.

Стан розробки проблеми та методи дослідження. Науковий інтерес до Арктики почав помітно зростати після 2014 року, а з 2022 року буквально вибухнув. Це зрозуміло: регіон, який десятиліттями вважався зоною низької напруженості, раптом опинився в центрі конкуренції великих держав. Провідні американські аналітичні центри – CSIS, CFR, RAND та Wilson Center – систематично відстежують розвиток подій у сфері безпеки в регіоні, і їхні результати за останні роки вражають. Окремо варто відзначити деякі конкретні дослідження. Г. Конлі та його колеги детально задокументували зростання російської мілітаризації та запропонували відповідь на загрозу «крижаної завіси» [5; 6] – це, мабуть, найчастіше цитований аналіз на цю тему у Вашингтонських колах. Г. Гріціус та Е. Б. Фіц підійшли до проблеми з іншого боку і показали, що Арктична рада як інституція просто не була призначена для подолання реальних криз [7] – неприємний висновок, який, однак, важко спростувати. П. Девяткін, у свою чергу, переконливо показав, чому концепція «арктичної ексклюзивності» була скоріше ситуативною нарацією, ніж стабільною нормою [8, с. 336–337]. Китайський вимір суперництва систематично досліджують М. Пуранен і С. Копра [9]. Незважаючи на ці дослідження, досі існує лише кілька праць, які всебічно аналізують зміни в арктич-

ній стратегії США, зокрема крізь реалістичну теоретичну призму, а також враховують останні події. Саме це стало вирішальним фактором у виборі теми статті.

Методологічно стаття спирається на синтез кількох теоретичних традицій. Класичний реалізм Г. Моргентгау [11, с. 5] визначає основну логіку: держава завжди запитує, що це означає для її влади, і жодна риторика не може скасувати це питання. Структурний реалізм К. Вальца [12, с. 88] пояснює, чому певні державні лідери тут менш важливі, ніж зазвичай вважається: поведінка держав визначається розподілом влади всередині системи, а не характером тих, хто сидить у президентському кріслі. Офенсивний реалізм Дж. Міршаймера [13, с. 2–3] додає ще один рівень – великі держави прагнуть більшого, ніж безпека, і це є фундаментальною відмінністю. Геополітична традиція – «Серцевина» Г. Маккіндера [14, с. 421–437] та «Прикордонна зона» Н. Спайкмена [15] – додає просторовий вимір: Арктика є точкою, де наземне ядро Євразії перетинається з логікою морського стримування, і це робить її стратегічно важливою незалежно від поточної ситуації.

У статті були використані методи системного аналізу, порівняльного аналізу стратегічних документів і тематичних досліджень.

Виклад основного матеріалу. Арктика не стала ареною суперництва між великими державами за одну ніч. Цей процес триває вже багато років, і, оглядаючись назад, можна сказати, що поєднання щонайменше трьох структурних чинників, ймовірно, зробило його неминучим. Першим і найочевиднішим фактором є фізичні зміни в регіоні. Танення льоду – це не лише екологічна проблема, а й геополітична реальність. Відкриття Північно-Східного проходу як практичного морського шляху змінює логістику між Азією та Європою, а доступність арктичних ресурсів перетворює колись гіпотетичні поклади на цілком реальний об'єкт інтересу. За оцінками Геологічної служби США, у цьому регіоні зосереджено до 30 % світових невиявлених запасів природного газу та близько 13 % запасів нафти [10, с. 1]. Ці цифри важко ігнорувати.

Другий фактор – це Росія. З початку 2000-х років вона методично відновлювала свою військову присутність в Арктиці, яку втратила після розпаду Радянського Союзу. В період з 2014 по 2019 рік було збудовано понад 475 військових об'єктів [5], а радянські бази

на Новій Землі, Землі Франца-Йосифа та Новосибірських островах було відновлено. Військово-морська доктрина 2022 року офіційно визначила Арктику як «найважливіший морський напрямок» [20, п. 49], а Північному флоту – який має найбільшу концентрацію стратегічних підводних човнів – було надано статус самостійного військового округу.

Третій фактор складніше зрозуміти, оскільки Китай у жодному географічному сенсі не є арктичною державою. Однак Пекін вже давно позиціонує себе як «майже арктичну державу» і просуває концепцію «Полярного Шовкового шляху» [9]. У 2022–2023 роках кораблі китайського та російського флотів проводили спільні патрулювання в міжнародних водах поблизу Аляски; у липні 2024 року їхні стратегічні бомбардувальники здійснили перший спільний патрульний політ у зоні ідентифікації повітряної оборони Аляски [16]. Звичайно, це можна інтерпретувати як рутинні навчання, але, з точки зору Вашингтона, це сигнал, який важко тлумачити інакше. З позиції структурного реалізму Вальца, все це виглядає цілком передбачувано. Коли матеріальні можливості суперників зростають, створення рівноваги стає не вибором, а структурною необхідністю. Росія експлуатує 41 криголам, у тому числі сім атомних; у 2024 році США мали лише два боєздатні важкі криголами [5]. Ця асиметрія є не лише статистичним фактом – вона безпосередньо впливає на здатність США проєктувати силу в регіоні, де присутність вимірюється тоннажем і дальністю плавання суден у крижаних умовах.

Адміністрація Байдена відреагувала на нову арктичну реальність так, як зазвичай реагують уряди, що виростили на мові ліберального міжнародного порядку: за допомогою документів, союзників та інституцій. По суті, це була стратегія компенсації, хоча й загорнута в риторичу кооперативної безпеки та багатостороннього управління.

Національна стратегія щодо Арктики (NSAR) 2022 року базується на чотирьох стовпах: безпека, зміна клімату та захист навколишнього середовища, сталий економічний розвиток, а також міжнародне співробітництво [1, с. 5–6]. Документ є більш відкритим, ніж можна було б очікувати. Він прямо визнає загострення стратегічної конкуренції з 2013 року, засуджує спроби Росії отримати контроль над Північно-Східним проходом і порушенням норм

UNCLOS та однозначно визначає зростаючу китайсько-російську співпрацю як виклик інтересам США. Вже не йдеться про «ексклюзивність Арктики», а про конкуренцію. В липні 2024 року Міністерство оборони опублікувало власну арктичну стратегію, в якій детально викладено суто оборонний аспект: підхід «спостереження та реагування», модернізація системи C4ISR, розширення можливостей NORAD та поглиблення взаємосумісності з арктичними союзниками по НАТО [2, с. 3–4]. У цьому документі Китай названо «racing challenge» [2, с. 7] – це вираз, який на вашингтонському жаргоні означає найвищий стратегічний пріоритет. Посилення російсько-китайського співробітництва характеризується як потенційна загроза регіональній стабільності. Іншими словами: обидва конкуренти тепер перебувають в одній площині – і це принципово нова перспектива порівняно з усіма попередніми документами щодо Арктики. Особливо слід підкреслити вступ Фінляндії та Швеції до НАТО у 2023–2024 роках. З точки зору реалістичної політики, це майже ідеальна констеляція співвідношення сил: тепер усі арктичні держави, за винятком Росії, є членами альянсу. Те, чого Москва намагалася уникнути протягом десятиліть, сталося – і саме як прямий наслідок її власних дій.

Прихід до влади другого уряду Трампа в 2025 році нічого не змінив у стратегічній логіці американської арктичної політики, але змінив усе інше: тон, риторику, інструменти. Байден говорив про союзників і зобов'язання щодо захисту клімату; Трамп відкинув цю лексику і перейшов на відверту мову інтересів влади та ресурсів. Для декого це виглядало як розрив. Насправді це було скоріше зміною упаковки. Найбільш показовим був випадок з Гренландією. Ще до інавгурації Трамп публічно не виключав можливості застосування економічного чи військового тиску для здобуття американського контролю над островом [16]. У березні 2025 року в промові перед Конгресом він підтвердив свій намір «придбати» Гренландію. Зрозуміло, що це викликало хвилю обурення в Копенгагені та Осло – і не без підстав. Однак якщо розглядати це питання кризь призму Маккіндера та Спайкмана, логіка здається зовсім не такою абсурдною. Гренландія є стратегічним форпостом між Північною Америкою та Євразією, ключовим елементом системи раннього попередження про ракетні атаки та воротами до Арктичного басейну. До речі, Трумен ще 1946 року пропонував продати острів Данії.

А це означає, що ідея не нова; просто в минулому її формулювали обережніше. Водночас Трамп зробив те, що, з реалістичної точки зору, важко заперечити: запустив найбільшу в американській історії програму розширення криголамного флоту. «One Big Beautiful Bill» передбачає понад 9 мільярдів доларів на будівництво важких і середньоважких криголамів [3]. У квітні 2025 року в рамках ІСЕ-пакту – спільної ініціативи з проектування та виробництва арктичних суден – було підписано меморандум про взаєморозуміння з Фінляндією та Канадою [4]. А в серпні 2025 року на станції берегової охорони в Джуно введено в експлуатацію перший за 25 років американський полярний криголам USCGC Storis [17]. Тут, мабуть, найяскравіше проявляється різниця між сигналами та можливостями: якщо Байден інвестував у союзників та документи, то Трамп – у конкретні оперативні можливості. З точки зору структурного реалізму, обидва підходи є проявами однієї й тієї ж логіки рівноваги – лише реалізованої різними засобами. Однак було б неправильно називати арктичну стратегію адміністрації Трампа цілком послідовною. Вона містить низку структурних суперечностей, на які необхідно звернути увагу.

Перша і найочевидніша стосується Гренландії. Риторика щодо острова значно ускладнила відносини з Данією, Норвегією та Канадою [16], тобто саме з тими союзниками, без яких будь-яка американська арктична стратегія залишається неповною. При цьому йдеться не про абстрактні дипломатичні напруження: це конкретне обмеження оперативної взаємодії, обміну інформацією та спільного планування в регіоні.

Друга суперечність менш помітна, але в довгостроковій перспективі, можливо, більш серйозна. Скорочення фінансування кліматичних досліджень та ліквідація органів, відповідальних за моніторинг арктичного середовища [18], ослабили аналітичну базу, на якій ґрунтується стратегічне планування. Простіше кажучи: важко підтримувати рівновагу в регіоні, коли у вас є дедалі менше даних про те, що там відбувається.

По-третє, відсутність єдиного стратегічного документа. На відміну від чітко структурованих документів адміністрації Байдена арктична політика Трампа визначається насамперед президентськими меморандумами та публічними заявами [19]. Це знижує передбачуваність і ускладнює координацію між органами влади.

Союзники також це помічають. Однак ніщо з цього не змінює суті. З точки зору структурного реалізму, ці суперечності знижують інституційну ефективність стратегії, але не змінюють її базової логіки. Політика США щодо Арктики у період 2022–2025 років, незважаючи на всі риторичні відмінності між урядами, відображає ту саму динаміку: зростаючі можливості Росії та Китаю змушують Вашингтон шукати рівновагу. Байден робив це через союзників та стратегічні документи; Трамп – через односторонні сигнали та прямі інвестиції в оперативні можливості. Форма різна. Логіка та сама.

Висновки. По-перше, реалістична парадигма у своїх структурних та наступальних проявах виявляється найбільш евристично продуктивним інструментом для пояснення арктичної стратегії США. Поведінка Вашингтона в регіоні визначається не проголошеними цінностями чи ідеологічними уподобаннями конкретного уряду, а структурними стимулами міжнародної системи: зростанням матеріальних можливостей суперників та системною необхідністю протидіяти їм. Звісно, це не означає, що реалізм пояснює все, але для розуміння цього конкретного випадку він пропонує найбільш економічне та влучне пояснення. По-друге, масштабне вторгнення Росії в Україну в 2022 році стало структурним переломним моментом, який остаточно поховав концепцію «арктичної ексклюзивності». Однак тут є парадокс, який заслуговує на особливу увагу: Саме та подія, яка посилила присутність в Арктиці, одночасно ослабила безпосередній військовий потенціал Росії в регіоні. Адже значна частина сухопутних військ Північного флоту була перекинута на лінію фронту в Україні. Для Заходу це відкрило можливість розширити власну присутність, якою скористалися обидва уряди США, хоча й різними засобами. По-третє, зростаюча китайсько-російська співпраця в Арктиці є якісно новим системним фактором, що суттєво ускладнює стратегічне планування США в регіоні. Логіка Мерсхаймера щодо запобігання виникненню євразійської гегемоністської держави набуває в арктичному контексті додаткового виміру: головна загроза більше не виходить від Росії чи Китаю окремо, а від їхнього потенційного синергетичного впливу на регіональний баланс. Спільні патрулювання поблизу Аляски та скоординовані польоти бомбардувальників – це не лише демонстрації присутності, а й сигнали про характер цієї нової співпраці.

По-четверте, порівняльний аналіз обох урядів підтверджує аналітичну силу структурного реалізму. Байден і Трамп обрали принципово різну риторику та різні інструменти, проте обидва реалізували стратегії врівноваження. Структурні чинники системи виявилися стійкішими, ніж ідеологічні уподобання окремих урядів. Це, мабуть, найпереконливіше підтвердження тези Уолта про пріоритет системного рівня аналізу. Перспективи подальших досліджень охоплюють щонайменше три напрями. Перший – вплив гренландського питання на єдність НАТО та межі солідарності союзників у ситуації, коли сам союзник стає джерелом тиску. Другий напрям стосується довгострокових наслідків Пакту ІСЕ для балансу сил в Арктиці та промислових потужностей сторін. Третя, можливо, найчутливіша сфера – зв'язок між змінами в арктичній конфігурації та ядерною стабільністю: Арктичний басейн залишається центральним районом дислокації стратегічних атомних підводних човнів як Сполучених Штатів, так і Росії, і будь-яка дестабілізація регіонального балансу неминуче впливає на цей вимір.

1. National Strategy for the Arctic Region. The White House. – Washington, D.C., 2022. 36 p. URL: <https://bidenwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2022/10/National-Strategy-for-the-Arctic-Region.pdf>. 2. Department of Defense Arctic Strategy 2024. U.S. Department of Defense. Washington, D.C., 2024. 36 p. URL: <https://media.defense.gov/2024/Jul/22/2003507411/-1/-1/0/DOD-ARCTIC-STRATEGY-2024.PDF>. 3. Fact Sheet: President Donald J. Trump Authorizes Construction of Arctic Security Cutters. The White House. Washington, D.C., 2025. URL: <https://www.whitehouse.gov/factsheets/2025/10/fact-sheet-president-donald-j-trump-authorizes-construction-of-arctic-security-cutters/>. 4. DHS Celebrates Purchase of New Coast Guard Icebreakers as President Trump Signs Deal with Finland. U.S. Department of Homeland Security. Washington, D.C., 2025. URL: <https://www.dhs.gov/news/2025/10/10/dhs-celebrates-purchase-new-coast-guard-icebreakers-president-trump-signs-deal>. 5. Conley H. A., Melino M. The Ice Curtain: Russia's Arctic Military Presence. Washington, D.C.: CSIS, 2020. URL: <https://www.csis.org/analysis/ice-curtain-russias-arctic-military-presence>. 6. Conley H. A., Roberts L., Saeed S., Melino M. America's Arctic Moment: Great Power Competition in the Arctic to 2050. Washington, D.C.: CSIS, 2020. 44 p. URL: <https://www.csis.org/analysis/americas-arctic-moment>. 7. Gricius G., Fitz E. B. Can Exceptionalism Withstand Crises? An Evaluation of the Arctic Council's Response to Climate Change and Russia's War on Ukraine. *Global Studies Quarterly*. 2022. Vol. 2, Is. 3. ksac042. DOI: 10.1093/isagsq/ksac042. 8. Devyatkin P. Arctic Exceptionalism: A Narrative of Cooperation and Conflict

from Gorbachev to Medvedev and Putin. *The Polar Journal*. 2023. Vol. 13, No. 2. P. 336–357. DOI: 10.1080/2154896X.2023.2258658. **9.** Puranen M., Kopra S. China's Arctic Strategy – a Comprehensive Approach in Times of Great Power Rivalry. *Scandinavian Journal of Military Studies*. 2023. Vol. 6, No. 1. P. 239–253. DOI: 10.31374/sjms.196. **10.** US Geological Survey. Circum-Arctic Resource Appraisal: Estimates of Undiscovered Oil and Gas North of the Arctic Circle. U.S. Geological Survey. Washington, D.C., 2008. URL: <https://pubs.usgs.gov/fs/2008/3049/>. **11.** Morgenthau H. J., Thompson K. W., Clinton D.; eds. *Politics Among Nations: The Struggle for Power and Peace*. 7th ed. New York: McGraw-Hill, 2006. 703 p. **12.** Waltz K. N. *Theory of International Politics*. Long Grove: Waveland Press, 2010. 251 p. **13.** Mearsheimer J. J. *The Tragedy of Great Power Politics*. Updated ed. New York: W. W. Norton & Company, 2014. 555 p. **14.** Mackinder H. J. The Geographical Pivot of History. *The Geographical Journal*. 1904. Vol. 23, No. 4. P. 421–437. **15.** Spykman N. J. *The Geography of the Peace*. New York: Harcourt, Brace and Company, 1944. 66 p. **16.** Kjølborg A. et al. Arctic Spillover? Military Signalling in the European Arctic Before and After the Full-Scale Invasion of Ukraine. *Scandinavian Journal of Military Studies*. 2025. Vol. 8, No. 1. DOI: 10.31374/sjms.375. **17.** Historic: Trump Administration Commissions First Arctic Icebreaker in Quarter of a Century. U.S. Department of Homeland Security. Washington, D.C., 2025. URL: <https://www.dhs.gov/news/2025/08/11/historic-trump-administration-commissions-first-arctic-icebreaker-quarter-century>. **18.** Gries P. H. *Both In and Out of the Arctic: The Trump Administration, Greenland, and Science*. New Haven: Yale University Press, 2025. URL: <https://yalebooks.yale.edu/2025/06/24/both-in-and-out-of-the-arctic-the-trump-administration-greenland-and-science/> **19.** H. A. Conley et al. *Forecasts and Recommendations about the Second Trump Administration Policies toward the Two Polar Regions*. Washington, D.C.: CSIS, 2025. URL: <https://www.csis.org/analysis/forecasts-and-recommendations-about-second-trump-administration-policies-toward-two-polar>. **20.** Maritime Doctrine of the Russian Federation. President of the Russian Federation. Moscow, 2022. URL: <https://www.thearcticinstitute.org/2022-russian-maritime-doctrine-implications-nato-future-great-power-competition-arctic/>.

Nazarenko Igor. U.S. strategic priorities in the Arctic region: contemporary dimension

The Arctic is currently undergoing radical geopolitical changes: from a peripheral region with limited international cooperation, it has become one of the main arenas of rivalry among major powers in the 21st century. Russia's large-scale invasion of Ukraine in February 2022 marked a structural turning point that finally undermined the concept of "Arctic exceptionalism" – a notion that had long dominated both academic and diplomatic discourse, suggesting that the region was to some extent immune to geopolitical competition due to shared environmental challenges and an established culture of institutional

cooperation. For the United States, these events necessitated a fundamental reassessment of its strategic priorities in the region. This article analyzes the evolution of U.S. Arctic strategy at the present stage, with a focus on events after 2022 and the policy course of the second Trump administration, examined through the lens of the realist paradigm and the classical geopolitical tradition. The study is based on a theoretical synthesis of H. Morgenthau's classical realism, K. Waltz's structural realism, J. Mearsheimer's offensive realism, and the spatial concepts of H. Mackinder and N. Spykman. The study argues that U.S. Arctic strategy is determined not by proclaimed values, but by structural incentives within the international system—specifically, Russia's systematic military buildup, which included the construction of over 475 facilities between 2014 and 2019, as well as the 2022 Maritime Doctrine, which elevated the Arctic to the top of Russia's maritime priorities, and due to China's gradual regional penetration through the “Polar Silk Road” concept and joint maritime patrols near Alaska. Analysis shows that the Biden administration responded with systematic strategic documents and a deepening of relations with the NATO alliance, while the second Trump administration took a clearly unilateral, resource-oriented stance: a \$9 billion icebreaker construction program, the ICE agreement with Finland and Canada, and constant rhetorical pressure regarding Greenland. Despite fundamental differences in form and rhetoric, both administrations adhered to balanced strategies, confirming the analytical utility of structural realism as an explanatory framework. Growing Sino-Russian cooperation in the Arctic is identified as a qualitatively new systemic factor that significantly complicates U.S. strategic planning in the region.

Key words: U.S. strategic priorities, realism, great power rivalry, geopolitics, Arctic exceptionalism, Trump administration.

Дата першого надходження рукопису до редакції: 25.03.2026 р.

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 14.04.2026 р.

Дата публікації: 28.04.2026 р.